

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:
 Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hóra 2 frt 30 kr.
 Három hóra 1 frt 25 kr.
 Előfizetési pénzek postautalványokkal küldhetők.
 Egyes számok 12 krjával kaphatók
 a kiadóhivatalban.

BARS.

HIRDETÉSEK.

Négyhasábos petit-sor egyszeri közlésért 7 kr.
 kétszeriért 6 kr., többszöriért 5 kr. fizetendő.
 Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 Lr.

A nyiltérben:

minden négyhasábos garmond sor díja 15 kr.

Velünk összekötöttségben levő hirdető-írdák, elő-
 fizetőink, vagy a gyakori hirdetőik tetemes díj-
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

.. Kéziratok vissza nem adódnak..

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

Megjelen: hetenként egyszer,

— vasárnap reggel. —

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba:
 (Takarék- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY.

2886/1887. sz. Léva város tanácsától.

Közhirre tétetik, hogy folyó 1887. évre a hadmentességi díjlajstrom érvényesítési záradékkal ellátva 8 napi közszemlére tétel végett leérkezett; minél fogva az érdekeltek díjkötelesek értesítettek, hogy a lajstrom folyó hó 11-től kezdve ugyan e hó 18-ig bezárólag a városi jegyzői irodában van közszemlére kitéve, midőn erről a díjkötelesek értesítettek, egyúttal figyelemzetnek, miszerint a netán sérelmes díjkövetés elleni felszólalásaikat vagy észrevételeiket a fentjelzett időben a városi jegyzői irodában benyújthatják.

Léván, 1887. évi szeptember 10-én.

Tuschnay János
 aljegyző.

Barsvármegye küldöttsége a király fogadtatásánál Nyitrán.

Nemcsak e megye területére szorult, de elterjedt mindenfelé az ország legszélsőbb határáig azon dicsőségjeljes vezérszerep hatása és híre, melyért Barsvármegyének több időszakból, de különösen a reformok mozgalmas korszakából, fényes napok jutnak Magyarországnak történetében. Az akkor lefolytatott küzdelmek megszűntek, mert megszűnt az ok is, mely azokat támasztotta.

Most az alkotmány legerősebb bástyája maga a Felső, ki visszahelyezte a nemzetet jogába, törekvéseit nyugodtan szemléli, melyekkel boldogulása felé halad. — Uralkodását méltán mint legalkotmányosabb fejedelmét fogja megörökíteni a történelem.

Mintha ama daliás idők ujultak volna meg most a fogadtatáskor, a régi dicsőség fénye egész káprázattal felcsillámlott, s világával eloszlatta ama itt-ott sötétlő árnyakat, melyek e megye neve köré húzódtak.

Az ellentétek, melyek távolodást szültek, kiegyenlítő, a kicsinyes pártusák

félre téve; így tömörültek Barsvármegye küldöttei, hogy mint impozans testület a régi fényben ielragyogtassák azt a nevet, melyet épen a legválságosabb küzdelmekben mindenkor dicsőség környezett. — Ime az összetartás, a céltudatos együttműködés fokozza az erőt, a visszavonás, a kicsinyes pártoskodás, a közös céltől eltérítő utakra vezet. — Csak örömmel üdvözölhetjük, hogy helyre állott az egyetértés, s vele visszajött a régi fény, befolyás és tekintély.

A küldöttség szereplésének részleteit egy szemtanu elbeszélése után az alábbiakban adjuk.

Az elődökhöz méltán számban és tekintélyben egyaránt vetélkedő volt a küldöttség, és készséggel adunk számot róla, hogy a küldöttség szervezésében az érdem megyénk derék főispánjé Mailáth Istváné, a ki megnyerte Szilávy József koronaőr ö nagyméltóságát, hogy bárha neki mint az udvarhoz oly közel állónak ugyis fényes szerep jut a tisztelgésnél, mint Barsvármegye megválasztott küldötte vegyen részt.

A küldöttségnek, melyet Mailáth István főispán volt vezetendő, — tagjai voltak még: Máriaassy István alispán, Kulin Imre törvényszéki elnök, gróf Migazzy Vilmos, gróf Keglevich István, báró Révay Simon, nagybirtokosok, Kazy János, Detrich Péter, Konkoly Thege Sándor orsz. képviselők, Pristyaák Ncit, Szakmáry János, Kittenberger István esperes plebánosok, Klobusiczky János nagybirtokos, Sümegh János nagybirtokos, Zongor János főszolgabíró és Znamenák Sándor tisztí főügyész.

Folyó hó 3-án este a küldöttség tagjai csaknem teljes számban megérkeztek Nyitrára. — Ugyanaznap Gyürky Ábrahám Nyitravármegye főispánja a fogadtatásnál képviselt törvényhatóságok küldötteinnek vezetőit estélyre meghívta, megbeszélendő velük a küldöttségek kivonulásának módjait. — Elhatározták, hogy a küldöttségek a vasuti indóházhoz menjenek ki a

fogadtatásra. — Az estély tartama alatt Máriaassy István alispán sürgönyt kapott Mailáth István főispántól, melyben közli, hogy már augusztus 1-sője óta ágyban fekvő beteg, s így akadályozva lévén a megjelenésben, vezesse ő a küldöttséget. — Ezen általános részvételet keltő hirt megerősítették a később másokhoz is intézett ily tartalmu táviratok.

A folyó hó 4-én a királyt kísérő diszmenetben is feltűnést keltettek küldöttein választékos magyar diszruhákban és szebbnél szebb fogataikkal. — Különösen pazar fényvel volt kiállitva gróf Migazzy Vilmos diszruhája, drága követélt ragyogó mentecsatall; daliás megjelenés volt az ifju báró Révay; — jól illett a diszruha Máriaassy István hamisítatlan magyar arczához; kacagányos apáinkra emlékeztetett Sümegh János tipikus alakja. — Általános feltűnést keltett még gróf Keglevich István gyönyörű diszruhája is, — ő azonban csak a felvonulás után a sátorágyban csatlakozott a küldöttséghez.

A program szerint délelőtt 10 órára volt kitűzve a küldöttségek fogadása. A tágas fogadó teremben már eleve elhelyezkedtek a küldöttségek csoportjai. — Ő Felső lakosztályából a fogadó terembe nyitó ajtótól jobbra volt megyénk küldöttsége, tagjai sorban egymás mellett; — az ajtó átellenében félkörben Nyitravármegye küldöttsége; balról csoportokban a többi vármegyék és rendezett tanácsu városokéi.

Küldöttségünk tagjait egyaránt lekötölte az a rendkívüli figyelem és előzékenység, melyet Szilávy József ö exellentíája irányokban tanusított. Máriaassy István, közöttük látva az ország egyik legelőkelőbb dignitariust, vissza akart vonulni, hogy a vezetést neki átengedje, Szilávy azonban helyén marasztotta azzal, hogy ő a küldöttség vezetője, s az ő tiszte lesz a tagok bemutatása.

Pontban 10 órakor jött be Ő Felső a fogadó terembe, kísérve báró Orczy Béla személye körüli minster által. — A terembe érve, közvetlenül küldöttségünk

vezetője mellett állást foglalt, mire gróf Gyürky főispán az összes küldöttségek nevében rövid beszéddel üdvözölte. — Ő Felső válasza után azon oldal felé fordult, a hol küldöttségünk állt, s megkezdődtek a bemutatások.

Első sorban báró Orczy bemutatta küldöttségünk vezetőjét e szavakkal: „Bars vármegye küldöttsége, — a megye főispánja beteg, a küldöttséget vezeti az alispán.“ Erre Ő Felső Máriaassyhoz: „Régen beteg a főispán?“ Máriaassy: „Csütörtökön lett ágyban fekvő beteg.“ Ismét a király: „Nagyon beteg.“ Válasz: „Meghülés következtében csuzos bántalmakban szenved.“ Ő Felső: „Ön régen alispán?“ Máriaassy: „Második éve fölséges uram, de 23 éve, hogy a megyét szolgálom.“ Mire Ő Felső megjegyezte: „Ez hosszú idő,“ aztán folytatá: „Hogyan mennek az ügyek?“ Máriaassy: „Igyekezünk ügyeinket rendes folyamatba hozni s ez már is sikerült.“ Ismét Ő Felső: „Tehát már jól mennek az ügyek?“ „Igen is Felsőes uram, ügyeink már rendben mennek“ volt Máriaassy válasza. Ő Felső: „Milyen volt a termés? Jó?“ Máriaassy: „Igen Felsőes uram, az idén jó termésünk volt.“ „Meg vannak tehát elégedve?“ „Igenis Felsőes uram a természellel meg van mindenki elégedve.“

Ő Felső által az ügymenetre vonatkozólag intézett kérdésekből nyilvánvalólag meglátszik, hogy tanácsosai utján értesült azon sajnós eseményekről, melyek a közel multban nálunk annyi rázkódtatást okoztak, de kiértett a megye küldöttsége iránt tanusított kitüntető kegyességéből az is, hogy ama bajokat vélteleneknek ismeri; s így nyertünk a legfelsőbb helyről fényes elégtételt azon támadásokkal szemben, melyek több oldalról intéztettek ellenünk.

Máriaassy a párbeszéd végeztével előlépett, és sorra bemutatta a küldöttség tagjait. — Ő Felső e közben küldöttségünk valamennyi tagjához intézett kérdéseket, leginkább betöltött hivatalokkal vonatkozásban. — Így a birtokosoktól a termés iránt tudakozódott; a képviselők-

TÁRCZA.

Tüztöltőink az Adrián.

A mindennapitól kissé eltérő élenkség, s az egyenruhák tarka vegyülete volt észlelhető a főváros központi pályaudvarában auguszt. 17-ének délutánján, — midőn a magyarországi tüztöltő-egyletek tagjai három külön vonaton indultak a magyar kikötő városba Fiuméba a VIII. országos közgyűlés megtartása végett. — A rendezők lázas sietsége folytán csakhamar coup-pek szerint rendezve foglaltak helyet az egytű tartozó kirándulók, megcsendül a pályaudvar kis harangja s a mozdonyvezető harány commandója is elhangzik: készen, — mehet! A mozdony élénk fütttyel vesz bucsut a fővárostól, — s a boltozatos pályaudvar ünnepélyesen visszhangzik a kirándulók utazó 3 kürtös harsónájától, midőn azok a vonat megindultával a legszebb harmoniában fújják el az ismeretes Generalmarchot. — Vonatunk gyorsan halad, jobbra-balra tűnnek el szemünk elől a méltóságos Gellérthegy, s az ünneztetésen hömpölygő szöke Duna, a láthatárra az alkony homálya borul, s midőn a láthatár elsötétül, a Vértes aljáról sűrű és rémes villámlással közeleg egy nyári zivatar, mely a fehérmegeyi Velencei tó mellett az éj teljes sötétjében részint oldalba kapja vonatunkat oly vehementiával, hogy a jármű egészen meglissítja menetét, s folytonos éles fütttyel figyelmezteti az utazó társaságot az éberség és vigyázatra, — a kirán-

dulók vig zaja elesünesül, s kiki szorongó kebellet várja a heves vihar elvonulását. Félóra elteltével szakadoznak a fellegek, könnyebb a levegő, vonatunk ujra fütttyül, s mi a barátságos Székesfehérvár fődött pályaudvarán állunk meg, hol 45 percnyi szünet mellett kedélyesen költjük el a vacsorát, mely után már csöndesebb nyári esőben indul vonatunk, hogy a Dunántul regényes vidékein az éj sötétjében átröpítsen minket. — A következő reggel felkelő napjának mindent bearanyozó sugarait már a Dráván tul üdvözöltük, s elmerengett tekintetünk a nagykiterjedésű öserlök láncozatán, melyek a Dráva és Száva partjai közötti, gazdaságilag még kevésbé művelt és gyéren lakott területeken elágasulnak, — 18-ának reggelén 8 órakor a komoly és ódonszerű Zágráb tornyai tüntek fel előttünk, melynek indóházába berobogva, reggelizés végett fél órai szünetet tartottunk. — Innen Károlyváros felé haladván, a vidék mindinkább regényessé lesz, — a kies völgyek, vadregényes ligetek, sziklák közt csergedező patakok és égbe nyuló kopasz sziklabérczek kellemes változatosságban kötik le a szemlélő figyelmét, s merítik a csapongó képzeletet a természet nagyszerű alkotásainak csodálatába. — Itt méltányolja minden kiránduló azon mesteri munkát, melyet megvalósítani kellett azoknak, kik a magyar kikötőváros: Fiuméba, a vasutvonalat létesítették, — mert utunk ösvénye lépésről-lépésre emelkedik, s a Juli-alpok és később a Karst hegység kopár és terméketlen csücsaival egyenlő színvonalra hág

itt a vonat, hogy azután hatalmas és hosszú percekig tartó alagutakon át, folytonos dörzsfékezés mellett lefelé siessen a magasban fekvő és alpesi hideg szellők által lakott régiókból, — édes hazánk dédelgetett gyermekéhez, az Adria öblében díszesen emelkedő Fiuméhez; — hosszú kanyargásokat végez a vonat, — az utazók mind az ablakhoz csoportosulnak, midőn felhangzik e varázshatású kiáltás: itt a tenger!

Méltóságteljesen hullámszik a Karst kopár sziklái közé szorított öbölben, habjain az alkonyodó nap sugarai játszadoznak, s dél felé tekintve a szem nem talál habárt, hol nyugpontot találjon. — Ha a szabad természet alkotásainak szemléletébe merülve nem egyszer elragadott minket egy-egy kis völgy képe, vagy csapongó képzeletünknek szárnyakat adott a szél és viharral dacoló égbenyuló bérc és orom-, szelid költői hangulatra ébresztett a magyar alföldnek Petőfynk által oly sokszor és szépen megénekelt rónasága, a sötétkék víz-tömeg: a tenger megpillantása mind eme benyomások vegyülékét ébreszti fel bennünk, s lelkünk önkénytelenül keresi az elmúlt évezredek homályos regéit, hogy azokból a nagy természet történetére világot derítsen. — Jobbról az élettelen kötömg, kopár, meszes sziklák óriási arányokban, rendetlenül egymásra halmozva, balról a tenger végtelen kiterjedésében, mélyében rejtve a csodálatos vizlakók, halak, csigák és kagylók milliárdra menő sokaságát.

De mig így a természet fenségének

vizsgálatába merülünk, vonatunk lázasan zakatoló gépe gyorsan ragad magával, s egészen váratlanul egy hosszú, percekben át tartó alaguton visz keresztül, — s midőn a sötét légtör már-már nyomasztóvá kezd válni, s felébred bennünk az éltető nap világa után törő vágy, — kezd csak ismét derengeni, hogy az alagutból kiszabadulván, — egy egészen új panorámát tárjon elénk, s bemutassa nekünk a magyar tengervideket enyhe, szelid éghajlatával, — viruló és üde tenyészétével. — A fenyők, bükkök, páfrányok és zsarlókkal borított hegyláncokon már átfutottunk, most bármerre tekintünk, terebélyes fügefák, citrom, narancs és szőlő szegélyzi utunkat, már látjuk a szép épületekkel diszlő kikötővárost, — a menet mérsékelve lesz, — s mi beértünk utiprogrammunk első célpontjához, Fiume falai között vagyunk, barátságos kendőbogatások, éljen és viva kiáltások üdvözölnék, — a vonat hosszút fütttyent, megáll, s a vonatvezető elkiáltja: tessék kiszállni.

A rendezőbizottság élén lovag Thierry fumei alpolgármester ékes olasznyelvű üdvözléssel fogadja csapatunkat, mely a fogadtatást rövid szavakban megköszönve, sorakozik, hogy a tüztöltő-egylet zenekarának indulója mellett szállására induljon a hegy oldalában épült monumentális Caserma communaléba, hol nagyon táborias és primitív elhelyezkedés után, tömegesen vonatunk ki esti 6 óra tájban a város megtekintésére. — A szép épületekben gazdag Fiumében, mely a quarnerói öböl északon félhold

nek a nemsokára megnyíló országgyűlés sokoldalú teendőit jelezte; a plebánusoktól híveik anyanyelvét tudakozta.

Büszkén emeljük ki, hogy megyénk küldöttsége kiváló kegyben részesült, mert Ő Felsége a tagok mindenikéhez kérdést intézett, míg a többi küldöttségek csoportjaiban csak egy-kettőt tüntetett ki megszólításával. Tudjuk, hogy ezt magasrangú Szlávy Ő nagyméltóságának köszönhetjük, kinek a megye iránt tanúsított jóindulata valóban hálás köszönetre kész. — Látni való volt azon igazán örömet gerjesztő szívélyesség, mellyel Ő Felsége kedvelt tanácsosához közeledett: „Őn ismét itt van?” volt Ő Felsége kérdése, mire Szlávy meghajlással válaszolt: „Itt, Felséges Uram, én is eljöttem, hogy mint Baravármegye küldöttségének tagja legmélyebb hódolattunknak kifejezést adjunk.”

Másnap augusztus 5-én Máriássy István mint a küldöttség vezetője tisztelt gróf Gyürky főispánnál, a küldöttségek szónokánál, köszönetet mondott, hogy küldöttségünk nevében is üdvözölte Ő Felséget. — Elment azután báró Orczy miniszterhez, Jekkelalasy Lajos országos rendőrfőnökhöz, valamint tisztelgett Szlávy Józsefnél, köszönetet mondva azon lekötelező előzékenységet, melyet küldöttségünk irányában olyképp tanúsított, hogy az a Felség részéről kiváló kegyben részesített. — Szlávy József biztosította őt arról, hogy ezt szívesen tette, s örömeinek adott kifejezést az elért sikerek fölött.

Ugyanaznap a küldöttségek vezetői, valamint a főrendiház tagjai meghívást kaptak udvari ebédre. Az ezután tartott cerele alkalmából Ő Felsége ismét és pedig első között kiténtette legmagasabb megszólításával küldöttségünk vezetőjét, azt kérdezvén tőle, kint volt-e a hadgyakorlaton? mire Máriássy válasza: „Igenis Felséges Uram, kint voltam, a néző közönség akadálytalanul mozoghatott és gyönyörködhetett a szép bontakozásokon. De aggódunk, hogy e hadgyakorlatok fáradságai nagyon igénybe veszik Felségedet.” „Én azt már megszoktam.” Volt a Felség válasza.

Ugy az első nap, mint a többi napokon is küldöttségünk több tagja volt még hivatalos udvari ebédre. A tagok egy része bevárta az ünnepélyességek végét, másik része azonban már 6-án hazautazott.

Máriássy István f. hó 7-én elment Majláth István főispánhoz, hogy számot adjon a küldöttség eljárásáról. — Sajnosan kellett tapasztalnia, hogy a közkedveltségű főispán aggodalmat keltő betegségben zen-

ved, a ki élénk sajnálkozását fejezte ki, hogy szeretett királyunk fogadtatásának ünnepélyes részt nem vehetett, mert orvosai rendeletére még huzamosabb ideig kell az ágyat őriznie. — Örömmel vette tudomásul az elért sikerekről tett előterjesztéseket, s óhaja k ép nyilvánította, ami saját óhajunk is, hogy azok a ragyogó fény sugarak, melyekből világosság derengett a feltűnő árnyakra, továbbra is ragyogásban tartsák Barsvármegye diesteljes szereplését.

Szőlőink veszedelméről.

Sok ellensége volt szőlőtőkéknek a multban is, de ezek összevéve együttesen sem voltak képesek e szivós életű hasznos gazdasági növényt, mely után annyi munkásköz szerezhet meg kenyerét, végenyességgel fenyegetni. Ma azonban elvitathatlanul felütötte fejét nálunk is azon rovar, mely a kötött talaju szőlőket hazánk számtalan vidékén már semmivé tette. Itt van tehát az idő, hogy szőlőbirtokosaink — számolva a helyzettel — tömörüljenek egy védszövetkezetben, s egyesült erővel igyekezzenek módot találni szőlőszetük megmentésére.

Szerény nézetem szerint az eddig tett kísérletek biztos megnyugtatót egy irányban sem nyújtanak, azért bátorodom a szőlőbirtokosokat a saját jól felfogott érdekében, nem különben nemzetgazdasági szempontból is felhívni arra, hogy pusztulni indult szőlőinket ne nézzük összedugott kézzel, hanem lássunk hozzá teljes eréllyel a védekezéshez, s ne engedjünk egy talpalatnyi területet se parlaggá s így értéktelenné válni.

Szegényebb sorsu szőlőbirtokosaink emelkedettebb területű szőlőiket igyekezzenek mielőbb kiténtő gyümölcs fajokkal befásítani, hogy így kapált területeiken a beültetett gyümölcsfák szépen kifejlödvé, terméseik által biztosítsák ama jövedelem egy részét, melyet szőlők termése szolgáltatott, addig míg a pkyloxera azt zérusra nem redukálja.

E módja a védekezésnek oly csekély összegbe kerül, hogy azt a legszegényebb sorsu birtokosaink is megtehetik, mert a gyümölcsfák ára s beültetési költsége a helyi viszonyok szerint oly csekély, hogy azt alig érezhetik meg, annyival is inkább, mert ma még szőlők termése fedezni képes e kiadást. Gondozása a szőlők közé ültetett csemetéknek úgy szólva számot sem tesz addig, míg szőlők megmunkálása az arra fordított költséget megtérítheti, ha pedig a veszedelmes rovar már annyira elszaryargatta a szőlőtökeket, hogy azt munkáltatni nem érdemes, akkor kivágattatván az elsatnyult töké, helyén, egy fiatal, szép, erős gyümölcsös áll, mely fümaggal bevetetvén, mint kaszáló évenként behozza azon költséget, melybe a gyümölcsfák gon-

dozása kerül, s ha termést hoznak gyümölcsfáink, azok értéke kellőképp biztosíthatja befektetett tőkénk kamatját s jutalmazhatja fáradságunkat.

Mintegy azonban a védekezés mellett nem csak az állam, de a szegény munkás osztály is jövedelmének tetemes részét vesztene; ennél fogva hazafiai kötelességnek tartom, miszerint a szőlőbirtokosság egyesült erővel tegyen kísérletet szőlőtermelésünk fontartására.

Tudva pedig azt, hogy ellent álló amerikai szőlő fajaink az ojtások 5 vagy 7-ik évre elpusztulnak, mit én tisztán a nagy sejtiszóveti eltérésnek tulajdonítok, s így az ojtás s szemzéstől sem várok több eredményt; mint a minő az ojtással éretet el; ennél fogva legüdvösebbnek tartanám, ha a direct termő fajokkal kísérletnek a védekezés oly formán, hogy a birtokosság megváltva az inficiált területet, azt azonnal kivágattatná, s így némileg elejét venni törekednék az innen történhető inficiálásnak; — következő tavaszon pedig meghoztatván vagy hat, — kiténtően ellentállónak hirdetett direct termésre alkalmas amerikai faj; — ezeket rendes távolságra beültetve 5-ik 6-ik évben meglátható volna, hogy a hozatott fajokból melyik lenne érdemes az általános szaporításra az egyes gazdák által. E kísérleti amerikai telep létesítését azért óhajtanám létesítendőnek, mert a feldicsért direct termő fajok felett igen eltérők a nézetek, s így ha kísérleti teleppel nem rendelkezünk, úgy megtörténhetik, hogy egyik gazda ezt, a másik azt hozatja meg saját költségen s talán éppen egyik sem fog megelégni a kívánalomnak, miáltal nem csak ezen nemes törekvésű gazdák szenvedhetnek tetemes anyagi kárt, hanem a két esetből okulva a közönség; talán azon nézet jutna érvényre, hogy egyik ellent álló amerikai faj sem érdemes a termelésre, s így minden további kísérlettel felhagyának az állam s a szegény munkás nép kiszámíthatlan kárára.

Tömörülve a birtokosság egy szövetkezetbe, alig számba vehető megerheltesével egyeseknek igen könnyen szerezhették meg a tapasztalatot 6—8 év alatt arra nézve, hogy melyik direct termő faj érdemes nálunk az általános elterjesztésre.

A rémes ellenség elvitázhatatlan bevette magát szőlőterületeinkbe, azért minden tehetségünkkel igyekeznünk kell ellene védekezni; én kifejtettem szerény nézetemet a védekezésre nézve azért, hogy mások is gondolkozzanak, tegyék nyilvánossá nézeteiket, s győzzön a sok közül a jobb. Hanem azt igen óhajtanám tartom, hogy a védekezésre nézve mielőbb megállapodásra jussunk, mert ha ma csekélynek nevezhető is a megtámadott terület; az mesés gyorsasággal fog terjedni évenként, s így bajos lesz az emelkedettebb szőlő talajokat az elparlagosodástól megmenteni.

Makay Sándor.

Egyleti ügy.

Léva és vidéke róm. kath. néptanítók egylete f. é. juniusi közgyűlésén a lévai főgymnasium egyik kiváló tanárát Nt. Frank Ferenc urat tiszteletbeli tagjai közé sorozá, a jeles tanfőúr iránti tiszteletének némi bizonyítékát ez által is adni óhajtván.

A jeles tanfőúr szívesen fogadja egyleti taggá megválasztását az egyesület céljainak fölségítésére 20 frtot a következő sorok kíséretében küldeni sziveskedett.

„Főtisztelendő Esperes! Mélyen tisztelt Elnök ur! Nem tudom minek köszönhetem ama megtiszteltetést, melyben részesültem akkor, midőn a lévai kath. tanító egyesület legutóbbi közgyűlésén az Egyesület tiszteletbeli tagjai közé beválasztott. Egyedül csekélységem iránti jóindulatnak tulajdoníthatnám, a mélyen tisztelt egyesületnek ezen érdemem felül való határozatát, mely amennyiben rám nézve rendkívül örvendetes és hízegő, annyiban újabb ösztönül fog szolgálni arra, hogy kétszeres erővel fordítsam minden tehetségemet e megye ifjuságának vallásos és erkölcsös nevelésére. Igaz ugyan, hogy a pálya, melyen a m. tisztelt Egyesületnek tagjai velem együtt működnek, nehéz és fárasszó; igaz, hogy az anyagi jutalom, mely e nagy munkáért jár, vajmi csekély; de nem magasztos-e ama gondolat, hogy a ránk bizott gyenge csemetének erkölcsi és szellemi életét mi irányítjuk s egy egész generáció boldogságának, jólétének mi vagyunk alapvetői? Nem lélekemelő-e ama jutalom, mely a hálás tanítvány szemében ragyogó örömkönyűségeit átgyötörve, gyémántragyogással sugárik felénk, valahányszor az életben velünk találkozik? Képlünk emelkedik, öröm fogja el egész valónkat, a sok fáradságot feledjük s büszkén tekintünk egykori csemetéinkre, melynek első fattyuhajtásait mi nyesegettük s melyet azóta az élet erőteljes fáva növelt. E jutalom utáni törekvés volt mindig fő célom, melylyel még azon megnyugtató öntudat is egybe volt kapcsolva, hogy így édes hazám és a társadalom iránt tartozó kötelezettségemet leróhatom. S miután e cél minél biztosabb elérése ama tömörülés is, mely a lévai kath. tanító Egyesületnek alapját képezi; engedje meg a m. t. Egyesület, hogy kiténtő céljának eléréséhez, mint a tanügy szerény napszámosa, 20 forinttal hozzájárulhassak azon bizottsággal, hogy életem legszebb emlékei közé tartozik a m. t. Egyesület által ért megtiszteltetés s örvendni fogok, ha a szellemi téren együtt harcolva, bármely alkalommal erkölcsileg is hozzájárulhatok az Egyesület felvirágzásához.

Addig is az Isten áldását kérem közhasznú törekvésekre, ajánlva egyuttal magamat a fő Elnök urnak s a m. t. Egyesület tagjainak jó indulatába. Főtisztelendő Esperes s mélyen tisztelt Elnök urnak Léva 1887.

alakjában határolja, — megérkezésünk után első körtekintésünk természetesen csak a külsőségekre szorított, — lépten nyomon kíváncsi arczokkal találkozunk, kiket valószínűleg ép úgy, mint minket azon gondolat vezetett, vajjon ismerőssel nem találkozunk-e? — A lépten-nyomon fel-feltűnő újság és látványosság közepette gyorsan haladtak a percek és órák, estharmály borult a szép kikötő városra s kiránduló csapatunknak a rendezőség által kiadott programja, minket az Európa hotel éttermébe szólított ismerkedési estélyre, hol sűrű asztalok körül foglaltak helyet a magyarországi tűzoltók, — de mint a jelenségek mutatták, az ismerkedésre vajmi kevés hajlandóság volt bennük, talán az egyfolytában megtett 22 órai vasuti menet tette őket oly zárkóztakká, csak hogy a tartózkodás az egész utazás folyamán is keveset engedett merevségéből.

Má- nap 19-én reggel 8 órakor a Vitisz templomban hallgatott mise után a városi tűzoltó zenekar kísérete mellett kettősrendekben vonultunk a törvényhatóság tanácstermébe, hol az országos tűzoltószövetség elnöke, gr. Cziráky Béla virágos beszéddel nyitotta meg a szövetség VIII. közgyűlését, mely élénk részvét és érdeklődés mellett délutáni 5 óráig tartott, hogy azután helyet adjon azon készülődésnek, mely esti 8 órakor gr. Zichy Ágost fumei kormányzó, Ciotta György podesta és gr. Cziráky Béla elnöknek adott fáklyászene alkalmával megható és impozáns kifejezést nyert.

A korzó és móló képezik a fumeiek utcái sétatályát, — de itt a fáklyavivők és nézőknek oly nagy száma hullámozott, hogy annak egészét áttekinteni lehetetlen volt, maguk a városiak úgy nyilatkoztak, hogy ily szép és impozáns fáklyamenetet Fiume még nem látott, bár magyar ter-

mészettudósok, tanárok és más utazótársaságok ünnepélyes fogadtatásában nem egyszer volt már része.

20-án Szt.-István napján volt a fumei tűzoltóegylet zászlójának felszentelése, — mely a Giardino publikóból kiinduló diszmenettel vette kezdetét s a Fiumara csatorna mellett elterülő nyilvános kertben mondott tábori mise végeztével történt meg, — a városban levő méltóságok, az összes intelligencia és a magyarországi tűzoltók testülete jelenlétében, — a szögbeverés alkalmával a kormányzó és podesta olasznyelven elmondott-mottó után gr. Cziráky Béla, kiról József főherceg, az országos tűzoltó testület fővédnöke a „Segítség“ albumban közelebb oly szépen emlékezett meg, nyílt tekintet és derült homlokkal lépve az emelvényhez, kellemesen csengő hanggal mondta el magyar nyelven jelgét: „E zászló védelme alatt oltások mindig a tüzet, — de soha se oltások a hazaszeretet, felebaráti szeretet és barátság szent tüzét.“ Az ünnepélyes esendben folyó egyházi aktus folyamát egy valódi lelkesedéssel feltörő harsány éljenzés törte meg egy pillanatra e mély értelmű jelmondat hallatára, mit ismét követett a magyar egyletek szögbeverése és a fumei szép hölgyek részéről a zászló megkoszorúzása, élő virágokkal való feldisítése.

A délután szabad rendelkezésünkre lévén, részint a város nevezetességeit tekintők, részint a szomszédos és megragadóan szép Abbaziába rándultunk, melynek enyhe fűrdőjében az Adria enyhe habjai nyújtottak kellemes üdülést az ut folyamán kiállott fáradságunkért. Innen alkonyatkor visszatérvén, már a mólón a legnagyobb élénkséget találtuk, mely a megelőző napon elmaradt tengeri szorenád kivételére tette meg az előkészületeket.

Csakhamar kigyultak a tengerparton,

kikötőben horgonyzó hajókon elhelyezett ezerekre és ezerekre menő díszes lampionok s az est üde levegőjét ép úgy, mint a látványosságot élvező nagyszámu közönség igazán gyönyörködhetett a számos tűzröppentyűkben, melyek élénk sustorgással siettek fel a magas légkörbe, hol a legtarább színezetű csillagokká változván át, élénk durranások között hullottak a tengerbe. — Mi tűzoltók örömmel használtuk az alkalmat, hogy a tűzijáték változatoságában ép úgy kellemeset találjunk, mint a magyarok iránt rokonszenves szép olasz szignorinák szikrázó szeméből is iparkodjunk kiolvasni egy-egy biztató ígéretet Fiume magyarosodására.

21-én reggelre volt kiténtve a rendezőség által a fumei tűzoltók díszgyakorlata, — de a magasabb hatalmasság másrészt intézkedett. — Az Abbazia védfalál szolgáló Monte magiore felett már a megelőző est késő óráiban nagyokat villámlott, — s a gyakorlat reggelén 2 órával a programmszerűleg kiténtő idő előtt beleütött a villám egy raktárba s azt felgyújtván, akaratlanul bár, de a tűzoltó gyakorlatnak a kiszabott időnél előbb kellett megtartatni, hol a fumeiek ügyességüket derekasan bécizonyították s a tüzet, bár az ég csatornái is közremunkáltak, hamarosan eloltották, — úgy hogy később már csak a szivattyu próba lett előírás szerint megtartva. — E nap délutánjára volt hirdetve a tengeri kirándulás Cherso és Veglia szigetekre, igen, de az ég borult és esős, — a tenger pedig az ébredő zimankós bóra folytán erősen fodrozott volt, e bárátságtalan körülmények okozták, hogy a tűzoltók közül csak mintegy 80-an vettek részt a kirándulásban, kik közül is mintegy 15-en a hajó megindulása után azonnal megkapták a tengeri betegséget, mi elég

biztató lehetett a másnapra előirt és Velenczéig terjedő tengeri utra.

22-én, miként megelőzőleg mindennap díszbresztő jelezte a reggel megérkezését, míg eredetileg 1200-nál többre tehető kiránduló csapatunk egyrésze már előző este visszautazott, — mi 600-nál többen sietve csomagoltunk és 7 órakor már a tengerparton voltunk, hogy a kikötőben horgonyzó személyszállító gyorshajó „Cattaro“ra szálljunk, — mely minket azon napon Velenczébe volt viendő.

Neptunus úgy látszik rokonszenvvel viseltetik a tűzoltó intézmény iránt, tudva azt, hogy az oltásnál mily nagy mennyiségű vizet használnak fel, — mert míg a megelőző napokban borus égboltozat mellett a tenger kisebb nagyobb mértékben folyton hullámozott, — addig 22-én felhőtlen lát-határon tisztán kelt fel a nap, a tenger hulláma elsimult, s midőn nem csekély tolongás után a hajóra szállás megtörtént, indulásra kész hajónk erős kürtölése még égy párszor válaszra hívta fel a Fiumét környező hegyek vízhangját, mi után felhangzott a fumei tűzoltók zenekara által a tengerparton előadott induló, s mi kendők lobogtatása mellett utnak indultunk, elhagyva a szép magyar kikötő-várost, hogy bemutassuk hódolattunkat a tenger királynéjának a szép Velenczének.

Gözösünk a kikötőből kiérvén, gyorsan szelte az Adria sötétké viztömegét, s míg az elhagyott városnak körvonalai mindinkább elmosódtak előttünk, jobbra — balra fölűntek a szép Quarnerói öbölnek szigetei, városkái és kikötő helyei, — a tenger felülete körülöttünk mind nagyobb kiterjedést nyert, s minket önkénytelenül elfogott a mindenhatóság fogalma feletti elmerkedés. — E közben járművünk szabályos ütemekben gyorsan haladt előre, mi átvettük a hajón elköltendő ebédre

évi szept. 1-én főszinte tisztelője Frank Ferenc kegy. r. gyüm. tanár.

A nemeslelkű emberbarát, s lankadatlan buzgalmu tanfőúr fogadja egylettünk nevében nemesak kegyes ajándokáért, hanem szívreható lelkes nyilatkozatáért is, forró hálaköszönetünket.

Kelt Gr.-Ujfalun, 1887. szept. 7.
Munkay János
ker. esperes, egyll. címök.

Barsvármegye költségvetése.

S z ü k s é g l e t :

A tisztí segéd és kezelő személyzet fizetése 1887. évre megállapítva volt 45175 frt, 1888. évre indítványba hozott 45425 frt.
A tisztí segéd és kezelő személyzet mellékjárulékai 1887. évre megállapítva volt 5370 frt, 1888. évre indítványba hozott 5370 frt.

3. A szolgaszemélyzet bére 1887. évre megállapítva volt 3950 frt, indítványba hozott 4016 frt 64 kr.

4. A szolgaszemélyzet mellékjárulékai 1887. évre megállapítva volt 2216 frt 67 kr., 1888. évre indítványba hozott 1527 frt 68 kr.

5. Hivatalos helyiségek bérlete 1887. évre megállapítva volt 250 frt, 1888. évre indítványba hozott 250 frt.

6. Irodai szükséglet 1887. évre megállapítva volt 3570 frt, 1888. évre indítványba hozott 4077 frt.

7. Utiköltség ésapidijak 1887. évre megállapítva volt 650 frt, 1888. évre indítványba hozott 500 frt.

8. Vagyontalan letartóztatottak élelmezése 1887. évre megállapítva volt 150 frt, 1888. évre indítványba hozott 150 frt.

9. Megyei épületek fenntartási költsége 1887. évre megállapítva volt 949 frt, 1888. évre indítványba hozott 1024 frt.

10. Egyéb rendszeresített kiadások 1887. évre megállapítva volt 334 frt, 1888. évre indítványba hozott 334 frt.

11. Előre nem látható költségek 1887. évre megállapítva volt 800 frt, 1888. évre indítványba hozott 800 frt.

Összes szükséglet 1887. évre megállapítva volt 63414 frt 67 kr., 1888. évre indítványba hozott 63474 frt 32 kr.

F e d e z e t :

1. Elhelyezett tőkék kamatai 1887. évre megállapítva volt 434 frt, 1888. évre indítványba hozott 350 frt 92 kr.

2. Állami javadalmazás 1887. évre megállapítva volt 62300 frt, 1888. évre indítványba hozott 62300 frt.

3. Térítmények 1887. évre 700 frt, 1888. évre indítványba hozott 700 frt.

Összes fedezet 1887-re 63434 frt, 1888. évre indítványba hozott 63350 frt 92 kr.

O s s z e h a s o n l í t á s :

Fedezet 1887. évre 63434 frt; 1888. évre indítványba hozott 63350 frt 92 kr.

szóló utványunkat s 1 óra tájban elértük az Istria felsziget déli csúcsára épült Pola várost, — a nélkül, hogy pillanatra is megálltunk volna, részint szabad szemmel, részint látésővek segélyével iparkodtunk minél inkább felismerni a szép épületekben és terekben gazdag kikötő város részeit s e mellett eddig dél felé haladó hajónk irányát egészen nyugotira változtatván, Adriát egész széltében kezdtük áthajózni, s míg a tőlünk jobbra eső partoktól szemmel láthatólag távoztunk, nyugat felé még a legerősebb távcsővel sem voltunk képesek száraz földet felfedezni. — Utazó társaságunk legtöbb tagja erősen iparkodott magának minél inkább figyelmet lekötő szórakozást keresni, nehogy a végtelen víztömeg csöndes szemlélete esetleg a tengeri betegségben találjon nála nyilvánulást. A nyílt tengeren folytatott 3 órai utazás után egyszerre élénk felkiáltások voltak hallhatók hajónkon, melyek szerint a tengeren egy plaid uszik, mi mind a hajó bal oldalára siettünk, s meglepetéssel győződünk meg, hogy a sűrű plaid, csekély távban hajónktól nem egyéb, — mint a hírlapokban már mintegy 8—10 nappal megelőzőleg említett czápa, mely a derült nyári délutánon teljes kényelemmel ringatta magát a nyílt tenger langyos habjaiban, mint később közölve lett, a tengernek e torzszülöttjét e hó 4-én Porto-Ré közelében kifogták és Fiumében közszemlére lett kitéve, nagysága 4 1/2 méter, sulya 1460 kilogram. — Járművünk felvett útjében sietett előre, — észak felé ködös távban a krajnai jelentékeny magasságu havasoknak fehér ormai voltak kivehető látésővek segélyével, s míg társaságunk legnagyobb része e nagyszerű kilátásban gyönyörködött, nyugati irányban kis pontok alakjában tünédeztek fel azon vitorlás kereskedelmi hajók, melyek Veicenzből Tri-

Szükséglet 1887. évre 63414 frt 67 kr., 1888. évre indítványba hozott 63474 frt 32 kr.

Maradvány 1887. évre megállapítva volt 19 frt 33 kr.

Hiány 1888. évre indítványba hozott 123 frt 40 kr. — r. l.

Különfélék.

— **A zsemberi tüzkárosultak javára** M á c s a y Lukácsné ő nagysága 1 frtot kegyeskedett küldeni. Hálás köszönet az adományért! — Az adományok összege: 8 frt 50 kr.

— **A dunántuli ev. ref. egyházkerület püspöke** folyó hó 8-ikán kezdte meg körutját a szintén hatósága alá tartozó barsi egyházmegyében. Lévára 17-én a délelőtti órákban érkezik Kiszecséről, s 19-én délelőtt távozik Várad felé. A püspök ur itteni látogatását emlékeztetéssé teendő, 18-ikán délelőtt ő vezzi az isteni szolgálatot. A helybeli ref. egyház ünnepélyes fogadtatást rendez. Ennek programja röviden a következő: 17-én a helybeli egyház előjárósága a püspök ur elé megy a lövöldéig, ott az elébe küldött banderium által kísért főpapot üdvözli s az összegyűlt közönséggel együtt a parochiára ünnepélyes menetben bekiséri. A parochián a lelkész fogadja. 18-án isteni tisztelet után a parochián az esetleg tisztelegő hatóságok és egyletek fogadtatása; azután diszebed a nagyvendéglőben, melyet a ref. egyházad, melyre vendégül hivatalosak lesznek a hatóságok s cultur intézetek képviselői. (Azonkívül szívesen lesz látva a város és vidék intelligentiája. A diszebedre külön meg nem hívtak, de részvenni kívánók aláírasi ívvel lesznek megkeresve, az esetleg résztvenni ohajtotk, a lelkésznel vagy Csekey Vilmos ügyvédnél mint egyházi főjegyzőnél jelentkezhetnek). Este a ref. polgárok zártkörű táncmulatságot rendeznek jótékony célra, belépti díj mellett. Másnap d. e. a püspök urat az egyház előjárósága s közönsége a határig elkiséri.

— **Honvédeink itthon.** Honvédeink tegnap délből jöttek meg a nyitrai sátorba borból. A 21. napi erős gyakorlatok kissé megviselték őket. Fáradtan, de azon édes tudattal jöttek vissza, hogy a legfelsőbb hadur teljesen meg volt velük elégedve, minek nem egy alkalommal adott kifejezést. A legmagasabb elismeréshez öszintén gratulálunk a jeles tisztikarnak és a derék legénységnek!

— **A király őfelsége** a nagykálnai róm. kath. egyházközségnek száz frtot ajándékozott iskolaépítkezési czélokra.

— **Kormanovich Endre,** Csiffár községnek 7 éven át volt plébánosa, a napokban vált meg hivatól, hogy elfoglalja a thaszári plébániát, melyre rövid idő előtt kineveztetett. — Azon hét év, mely alatt a csiffári plébánián lelképáztorkodott; valóban áldásdusnak mondható. Templom és is-

esztbe iparkodtak, előbb csak egy, azután egy félóra mulva két, majd 4, később 6 vitorlás hajó tünt fel, — e közben a nap már megfutotta égi pályája legnagyobb részét, s alkonyat felé közelgett, midőn mindnyájunk lelkében örvendetes hirt redített meg azon felkiáltás, mely szerint: „Velenenez tornyai láthatók;“ eleintén tamaskodni akartunk, de a látésővek segélyével meggyőződünk a valóságról, harsány éljenben tört ki örömünk, — a miskolcziak jó dalárdája azonnal szép dalokra gyujtott a földéleten, s mi mind szabadabban vetük a lélekzetet.

(Folyt. köv.)

A vármegye háza.

1887. szept. 4.

...mennyre fontos, hogy Ar.-Maróth Barsvármegye székhelye maradjon, s ez ősi jogát nem csupán magáért nem szabad elvesztenie.
E kis székváros a panszlavisztus ellen a jégűfő, mert fudya van, (biz ez eddig nem volt tudva) hogy már a szomszédos kis városban mily jó talajt talál a panszlavisztus. Egymagára hagyva, Ar.-Maróth talán daczból is könnyen határukba kerül.
E békés és jóra való polgárság, mely most csaknem egészen meg van nyerve a magyarosodásnak, ily igazságtalan mellőzés miatt (ha a megyeházat elvesztene) majd biztosan a morva misszionariusok kezébe jár. (Hihetetlen, de ha mondják, elkell binni.)
Bars megyei hírlap 1887. évi szept. 4. 36. szám.
Ó, Aranyos jólelkű Maróth, mond meg: mi bajod van? Mért keseregsz és sírsz, kizs tied a megyeház! ... Bár igaz, osztályos vérek volnánk valahogy ... tán; ... S a megye hazából minket is illet a rész: Nem szólunk mégsem; mert azt tartjuk, kiki éljen; És munkájában lássa virulni a hont! Ámde te azt mondd, hogy az ősi jog a tied és hogy Jó lelkűekkel házra te birsz együdüli; Ugy ... ha tetőled a vármegye házat elviszik, akkor: Pánszláv léssz! ... ilykép jársz fenyegetve felénk! Hát, ... mi elismerjük, ... hogy az ily kellék a hiányunk; Mert mink pánszlávok nem lehetünk soha sem ... Éppen azért, ... hogy e fajta pogány örökünkbe ne lépjen: Most a megyétől már megköveteljük a ju st. Lévai.

kola tanuskodnak buzgalmaról; amannak esmositása, új orgonával és számtalar templomi szerrel való ellátása, emennek újja-építése, a pap- és tanítóilak gyökeres javítása, az egyház ügyeinek rendezése mind az ő idejébe esnek. Mig tehát ezen és sok más érdeme folytán sajnálatul tekinthetnek utána csiffári volt hívei, addig Thaszár és társközségei örömteljesen nézhetnek a közel jövőbe, amidőn lankadatlan buzgóságu, új lelképáztorkok tevékenységéből áldás fog báramlani rájuk. Sok és nagy feladat vár reá újállomáson, de „recte agendo nihil timendum“. A csiffári plébániára helyettesessé ideiglenesen H o r á n s z k y I s t v á n, Verebély mvaros derék segédlelkésze van kinevezve.

— **Uj nemes.** A király ő felsége Pöschl Ede nyugalmazott bányatanácsosnak s a selmeci bányászati és erdészeti akadémia rendes tanárának magyar nemességét adományozott „selmeci“ előnévvel és díjmentesen.

— **A filukszera,** mely már feltartóztatlanul terjed az egész országban s roppant mértékben pusztítja a szőlőket, már a mi hegyeinkben is felütötte tanyáját. Ugy értesültünk, hogy az ugynevezett olévai hegyen fedezték volna fel szőlőknek a remét. Lapunk más helyén egy szakember tollából közlünk cikket, mely a filukszera elleni védekezés módzatait tárgyalja. Ajánljuk szőlősgazdáink figyelmébe.

— **Losoncz veszedelme.** Losonczot gonosz kezek a megsemmisítéssel fenyegetik. A gyujtogatások egymást érik. Harminezhat óra alatt tiszszor kondultak vészre a harangok. Három nap óta nincs nyugott pillanata a szegény, megrémült lakosságnak.

— **Országos egészségügyi értekezlet.** Budapestben ez évi szept. 13-án országos értekezlet tartatik az egészségügyi közigazgatási ügyének szervezése tárgyában. Az értekezlet két napig fog tartani. A tárgyalásokban való részvételre a járási és községi, valamint a körorvosok már felhívtak.

— **Veszprémet,** a dunántuli vidék e derék városát, mult vasárnap nagy veszedelem érte. Gyermeki vigyázatlanság következtében tűz támadt, mely több mint kétszáz házat hamvasztott el. A nyomorról nagyon sötét képet festnek. A tüzvész épen a szegény népet sújtotta.

— **A Balaton veszélyben.** A Balaton a nyáron annyira megapadt, hogy ott, hol 1—2 év előtt egy méternél mélyebb víz volt, most alig ér bokáig. A sekély vizet a zalai part mentén hinar nőtte be, mely mindig beljebb-beljebb foglal tért s akadályozza a fűrdést és halászatot. Ha a körülmények nem változnak, 4—5 év mulva azt mondjuk: „Balatonunk volt, de már nincs“. A szép Balaton vizét elnyeli a Sió.

— **Adók vagy azok módjára behajtandó** egyéb tartozások fejében állandó fizetések — a törvényes korlátok között — a pénzügyi közigazgatási bizottság döntvénye szerint, csak az esetben foglalhatók le, ha a végrehajtást szenvedőnek készpénze és értékpapirja a követelés és járulékaiknak fedezésére nem elégséges, vagy ha az ezek lefoglalására tett kísérlet teljesen eredménytelen maradt.

— **A korai dohányzás ártalmasságát** még most sem ismerték fel eléggé, pedig minden emberbarát szívét csak fájdalommal töltheti el, mikor látja azokat a szerencsétlen gyermekeket, a kik kivált vasár- és ünnepnapokon dohányozva járkálnak az utcákon. A korai szivarozás és pipázás megtámadja az idegeket, megakadályozza a szabad fejlődést, és nem ritkán okoz betegségeket. Svajczban 18 évesnél ifjabb fiatalembereknek tilos a dohányzás. Kötelességük a szülőknek, gyámoknak, tanítóknak és gazdáknak ügyelni, hogy a korai dohányzást megakadályozzák. Ennek keresztülvitele által nálunk is számos gyermeket menthetnénk meg az elsatnyulástól.

— **Katonai lóvásár Léván.** A csász. és kjr. közös hadügyminisztérium hozzájárulásával a hadsereg lószükségletének fedezése végett Léván, szeptember hó 20-án katonai lóvásár fog tartatni. Ezen vásárlásra egy kiküldött katonai bizottság fog megjelenni, mely az elővezetett lovak közül meg fogja vásárolni mindazokat, melyek katonai czélokra alkalmasoknak és arra nézve megfelelőeknek fognak találatni. Miután a főczél az, hogy a hadsereg részére minden közvetítés nélkül egyenesen a lótenyésztőktől vétessenek meg a lovak, ennél fogva figyelmeztetnek a tenyésztők, hogy teljes bizalommal vezessék elő alkalmas lovaikat és tulzott árak követelése által a megvételt lehetetlenül ne tegyék. Alkalmas minden szilárd testalkatu, jó mozgású és kitartású igérő, tulságos használat által még meg nem rontott s a katonai használatot gátló hibával nem bíró 4 — egész 7 éves és legalább 158 centiméter magas ló. A 158 centiméteren (15 markon) aluli lovak közül csupán kivételképen csak olyan példányok vétetnek meg, melyek kiváló jó testalkatuk és kitünő vérel bírnak. Ez alkalommal 3 évet betöltött esikok is fognak vásároltatni, azonban csupán egyes olyan példányok, melyek kiváló jó alkatuknál és nemes származásuknál fogva a katonai csikó telepekben való felnevelésre alkalmasoknak látszanak. A hadsereg lóárai, — jobb minőségű lovakért — az utóbbi időben felemeltettek, úgy hogy ily

katonai vásár alkalmával vevőt talál azon tulajdonos is, ki lovát a régi katonai árért eladni hajlandó, de kész vevőt talál a bizottságban azon gazda is, ki jobb verű és minőségű lováért valódi értékének megfelelő jóval magasabb árt is méltán követelhet. A megvett lovak azonnal a helyszínen átvétetnek és készpénzben kifizettetnek. A kifizetőt nap reggelén a helyszínen jelenlevő vármegyei és községi tisztviselők, valamint a lótenyésztőbizottmány képviselői minden további felvilágosítást meg fognak adni.

— **Egy nő ki férjét eladja.** Számtalanszor fordult elő az az eset, hogy a férj eladta a feleségét, hanem ellenkezője, hogy a nő adta volna el a férjét s egy leány vásárolta meg a nős férfit, eddig hallatlan volt. De a dolog megtörtént, még pedig mint az „Amerikai Nemzet ör“ írja, Amerikában, hol ugyanis egy igen gazdag leány, ki több millió vagyont öröklött egy asszonynak 500,000 forintot fizetett, a miért a férjét átengedte.

— **A világ legnagyobb söröző gyára.** Szt.-Louisban, az Egyesült-Államokban van. E gyárban a mult évben 504,653 hektoliter sört állítottak elő. Utána következik Sedlmayer Gábor müncheni gyára, hol ugyanazon évben 446,791 hektolitert termeltek. Mindjárt a harmadik a Dréher-féle gyár, hol 429,000 hektolitert (348,603 hordót) állítottak ki. Németország hat nagy söröző gyárában a mult évben összesen 1,670,590 hordó sör termeltetett, melynek előállítására 140 millió font maláta volt szükséges.

— **Rövid hírek. — Időjárás.** A jövőhétre: Északnyugaton változó felhőzetű, délkeleten derült időt várhatni, itt-ott zivattal, kevés hóváltozás mellett. — **A párbaj-mánia ellen,** hir szerint, a fővárosban egylet van alakulóban. A czél a feltűnési viselkedéskből támadt párbajok megszüntetni. — **A póstatáraképzőtárakba** másfél éves fennállásuk óta 4,759,05 frt betét folyt be, melyből 2,352,058 frt fizettetett vissza.

— **A bolgár fejedelem** tegnap adta ki az ukázot, mely megszünteti a Bulgáriában hónapok óta fennálló ostromállapotot. — **Próbamozgósítás** lesz legközelebb Oroszországban, még pedig az egész birodalomban, de csak két korosztályt hívnak be. — **Angliában** az exeteri színház porrá égett; mintegy 150 színházlátogató veszett oda. — **Egy párisi vak ember** könyvtárt alapított a vakok használatára. A könyvek egytől-egyig dombor betűkkel készülnek s így az ujjal való elvasásra alkalmasak. Ez ideig 1000 ilyen kötetet gyűjtött össze. — **A kávétermelés** az utóbbi 40 év alatt 2 millióról 9 millióra emelkedett, azonban még most sincs túltermelés, a mit tanusít az a körülmény, hogy a kávé ára az utóbbi években is emelkedett. — **A közlekedésügyi** minisztériumban nagyon dolgoznak a vaskapu szabályozási munkák keresztülvitelének előkészítésén. — **A deficit** kisebb lesz esztendőre. Az államköltségvetés még nincs ugyan végleg összeállítva, de már csak kevés tétel van függőben. — **Pozsonyban** az ottani dohánygyárban közel 600 munkásnő szüntette be a munkát és nagy zajjal hangoztatta kivánalmait. A polgármester erőszakkal fellépésének sikerült a zavargókat lecsendesíteni. — **Dancz Lajos,** a ki 20 évet töltött el a zini pályán, a budapesti főkapitánysághoz rendőri állásért folyamodott.

APRÓSÁGOK

— Rovatvezető: Zuhany. —

Átlátott a szitán. Nő: Éles kis műcsuskám, aranyos ferjeském, ah, ugy szeretlek! — Férj (mogorván): No, már melyik számládát fizessen, mond meg egyszeriben!

Az ügyes uszó. Hölgy: Ma pompás az idő, uszó kirándulást tehetnek. — Ur: Nem tudok uszni. — Hölgy: Hiszen tegnap azt mondtotta, hogy minden nap uszik. — Ur: Igen, de nem a tóban, hanem a boldogságban, ha önnel lehetek.

Szórakozott. Tanár: Ah, kedves kolléga ur, hát ön él? Pedig sajnálkozva hallottam, hogy ön meghalt volna. — Ugyan miért nem küldött halotti ezüdlát?

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Köszönet nyilvánítás.

Lévaváros rendőrkapitányi hivatala részéről a „Stefánia-árva háza“ javására vettünk 3 frt 34 krt, melyhez Lamos István verebélyi lakos a részére megittelt 2 frt 84 krral, Konta János lévai lakos 50 krral járult.

Köszönet a jó ügy nevében!
Léva, 1887. szept. 10.
Szakmáry Endre
pénztárnok.

Lévai piaci-árak.

Rovatvezető: Kónya József, városkapitány.
Buza: m.-mázsánként 6 frt — kr — 6 frt 20 kr. Kétszeres 5 frt — kr — 5 frt 70 kr. Rozs 4 frt 80 kr. — 5 frt — kr. Arpa 5 frt — kr. — 6 frt — kr. Zab 4 frt 50 kr. 4 frt 80 kr. Kukoricza 6 frt 20 kr. 6 frt 50 kr. — Bab 7 frt — kr 7 frt 50 kr. Lencse 7 frt 50 kr. 7 frt 80 kr. Köles — 4 frt — 80 — kr. — frt — kr.

